

**BIBLIOTECA
CULTURII
AROMÂNE**

www.proiectavdhela.ro

Yioryi Vrana

AVIGL'ITORLU DI ZBOARÂ

Lumea a pâpâniloru

Portu tu mini 'nâ lumi aleaptă,
chirută tu hauâ di suflitu,
murmintu surupatu.

Portu tu mini yisi 'ngrupati,
nâdiili zgrumati,
zghicuri di jali –
curmati di apalâ dușmanâ!

Portu tu mini 'nâ lumi ca moartă,
U portu cumu își poartă 'nâ mumâ
vleatlu-îi la groapă...

1 iunie 1990

Mardzina di-amari

Cându straușli a meli nu-și ma arâvda bana,
ișea furi.

Alumta contra a dușmañiloru,
cânta di cripari și câtivâroară
își afla arihatea pi fearica di-tu pâduri...

Io asândzâ, cându nu mata potu
si-ñi aravdu bana
mi ducu la amari, mi tindu pri mealu
și-ascultu dirnarea a chimatiloru.
Mutrescu di-arvigâra,
tuti gioacă cumu albili...

Atumțea nu mata știu cari sunt dușmanilî
nu mata știu cari hiu io,
tuti-s furtună și plângu nicurmatu!

Cându bora acumtinâ
îni caftu armatli
s-nu ma mi frângă nividzutili,
ma apala-i chirdutâ și cordzâli suntu
di-arudzinâ.

Tuti grescu a moarti!
Mi tornu câtrâ mini și-ñi mi ahulescu
ma nu îni mi aflu.

Lumea strămoșilor

Port în mine o lume aleasă,
pierdută-n hăul sufletului,
mormânt surpat.

Port în mine vise îngropate,
speranțele sugrumate
țipete de jale-
curmate de spadă dușmană!

Port în mine o lume - ca moartă
o port cum își poartă o mamă
pruncul la groapă...

1 iunie 1990

La țarmul mării

Când strămoșii mei nu-și mai suportau viața,
se făceau haiduci.

luptau contra dușmanilor,
cântau de durere și câteodată
își găseau liniștea pe feriga din pădure...

Eu astăzi, când nu mai pot
să-mi suport viața
mă duc la mare, mă-ntind pe mal
și ascult zbaterea valurilor.
Privesc de jur împrejur,
toate dansează precum ielele...

Atunci nu mai știu cine sunt dușmanii,
nu mai știu cine sunt eu,
toate-s furtună și plâns necurmat!

Când vijelia încetează
îmi caut armele
să nu ma mai frângă nevăzutele
dar spada e pierdută,
săbiile sunt pline de rugină.

Toate grăiesc a moarte!
Mă-ntorc către mine și mă pipăi
dar nu mă aflu.

Mași atumțea – duchescu io câ hiu mortu
ș-mi 'nyisedzu furu...

Pri-aoa, pri-aclo

Pri-aoa, pri-aclo,
câti unu arâdhâpseashti zboară moarti...

Ș-cumu nu ari a curi s-li alasâ,
li-arucâ tu irnii.

Isturie

ti Matilda Caragiu Marioțeanu

Tuti cheștrili surpate-n Pindu –
și-aflară locu tu suflitlu-a meu.

Pumoară

Aspindzuratu ca unâ punti tu yisu,
ascheri 'ntredz trecu pisti mini
ș-mi surpâ...

Până s-mi-nglîtâ haua –
mi dișteptu,
ma alti ascheri,
tora di minduiri,
mi avinâ.

Cali chirutâ

Soia a mea s-turnă tu plaiuri mâypisiti
s-u hârsească diznou Apolo
cu fluiara.

Cari trapsi zâvonlu,
di mași io
nu u vedu calea nâpoi ?

Imnamu pritu locurli iu Apolo
împârța oanoară luîna...

Doar atunci - înțeleg că sunt mort
și mă visez haiduc...

Pe ici, pe colo

Pe ici, pe colo,
Câte unul potrivește vorbe moarte...

Și cum nu are cui să le lase,
Le aruncă în pustiu.

Istorie

Matildei Caragiu Marioțeanu

Toate pietrele surpate-n Pind -
și-au aflat loc în sufletul meu.

Coșmar

Spânzurat ca o punte în vis,
armate nenumărate trec peste mine,
și mă surpâ...

Până să mă-nghită prăpastia -
mă trezesc,
dar alte armate,
acum de gânduri,
mă urmăresc.

Drum pierdut

Neamul meu s-a întors în plaiurile fermecate
să-l mângâie din nou Apolo
cu fluiatul.

Cine a tras vălul,
de numai eu
nu văd drumul înapoi ?

Umblam prin locurile unde Apolo
împârța odată lumina...

Di-tu ahândiîni s-alina zboru astesu
di jali.

Aruvuiri, aruvuiri,
aumbri plâmți – a unlu chiro chindisitu.

'Nfârmâcati mutriti

Cruți surpati,
dzeîni nihârsiti.

Țeruri unoară găliti,
tora aplucusiti,
di niori scuthidoși.

'Nfârmâcati mutriti,
di doru tuti chiruti.

Cându oaminil'i dormu tu casili a loru vulusiti

Cându oaminil'i dormu tu casili a loru vulusiti,
io iesu nafoară la alumta cu-ntuneariclu,
ași cumu ișea căvâlarlu la alumta
cu morili di vimtu,
ș-cathi tahina îni mi aflâ apustusitu...

Câmbănil'i-a sândzilui

Ti Kira Iorgoveanu Mantsu

Aușli pâlăcârsescu Dumnidzălu...
Tu Machidunie, amurgulu si-azvârnu
pristi iarbă.
Laptili-a oiloru easti aroșu
ca sândzili.
Pângânil'i gioacă pi ciuffichili
a criștiîniloru...
Acățâ barbă
murmintlu alu Filip!...

Din adâncuri se înălța cuvânt stins,
de jale.

Ruine, ruine,
umbre plânse - ale unui timp înflorit.

Priviri otrăvite

Cruci surpate,
culmi nemângâiate.

Ceruri odată curate,
acum asaltate,
de nori întunecoși.

Priviri otrăvite,
de dor toate pierdute.

Când oamenii dorm în casele lor ferecate

Când oamenii dorm în casele lor ferecate,
eu ies afară la lupta cu întunericul,
precum ieșea cavalerul la lupta
cu morile de vânt,
și fiecare dimineață mă găsește ostenit...

Clopotele sângelui

Kirei Iorgoveanu Mantsu

Bătrânii se roagă la Dumnezeu...
În Macedonia, amurgul s-a prăbușit
peste iarbă.
Laptele oilor este roșu,
ca sângele.
Păgânii dansează pe moșiile
creștinilor...
Au crescut buruieni
pe mormântul lui Filip!...

Alexandre,
tini nu știai că vai mori
na'iuera...
Fudziși s-duț lu'ina...
Vinițli dupâ tini
analtă biseriț,
iara pângâni'li
yinu cu hângeari ș-focu!

Suflitu-a meu easti
nâ biseaică
tu cari batu
câmbăni'li-a sândzilui.

Niputeari

Io, aoa...
Didindi – morțâl'i.

Anamisa di noi,
'nâ punti di-arinâ.

Io, aoa...
Ermu tu unu pîryu
ermu.
Didindi – morțâl'i.

Unu brațu nipututu
caftâ s-minâ
bandera agrășitâ.

Cheari

Suflitu-ni arcatu tu cheari
caftâ ascâpari,

Varliga corghî adastâ
si s-filipseascâ,

Ca unâ ploaci – țerlu
apitruseaști zghicuri,

Alexandre,
tu nu știai că ai să mori
aiurea...
Ai plecat să duci lumina...
Urmașii tăi
înaltă biserici,
iar păgâni
vin cu hangere și foc!

Sufletul meu este
o biserică
în care bat
clopotele sângelui.

Boală

Eu, aici...
Dincolo – morții.

Între noi,
o punte de nisip.

Eu, aici...
Pustiu într-un turn
pustiu.
Dincolo – morții.

Un braț bolnav
caută să miște
steagul uitat.

Cheare*

Sufletu-mi aruncat în cheare
caută scăpare,

Împrejur corbi așteaptă
să se ospăteze,

Ca o lespede – cerul
presează țipetele.

Mași Aheronlu sumarâdi
dininti-rîi –
ca unâ putanâ.

Paradhisi

Psefti paradhisi
si surparâ tu suflitu.

Adunati vândăchi –
yisi arudzinati
angreacă.

Biseriț

Tu biseriț,
anghil'i fârâ buiauâ,
mutrescu învirinaț
di pri muri afumaț,
cubelu tut' ma apusu.

Lâvoasă păganâ
s-himusi ca unâ aslanâ,
si surpâ
lumea din dzeanâ.

Sturlu ali banâ,
nigâilipsitu,
tut' ma adastâ
si-nyiadzâ –
Sâmtu Dimitri
di-tu pirmithlu
agrâșitu.

Bana a mea

Bana a mea –
cârvani di yisi
'mprădatâ di vimtu.

Bana a mea
'nmurmintatâ tu-arinâ.

Numai Aheronul surâde
dinainte-mi –
ca o târfă.

*cheare – loc neînsorit, unde nu pătrunde soarele

Paradisuri

False paradisuri
s-au surpat în suflet.

Adunate grămezi –
vise ruginite
atârână.

Viața mea

Viața mea –
caravană de vise
prădată de vânt.

Viața mea –
înmormântată în țărână.

Castri

Castrili tuti suntu surpati,
câtiunoară cu lavâ,
altiori muti,
vulusiti pirmithi,
iu yisi muriti
caftâ 'nyiari –
cumu psâltisirili
pi budzâ di psaltu
mortu.

Alinceari

Tu noapti- di diparti
si-alincescu
ocli al' tati,

Doauâ steali apreasi
pisti thimisirili a meali
misuasteasi.

Tu noapti – doi ocli
s-vedu tut' ma diparti,
ca unu semnu
ti lumea ți nâ disparti.

Curmari

Ti Mariana Bara

Ńi muri calu sumu cicioari
di-ahântâ alâgari.

Pseftâ câftari...

Tora – cali di-nturnari
nu easti,

Fântâna easti sicutâ di multu,
ful'eaua aspartâ.

Castre

Toate castrele sunt surpate,
câteodată cu zgomot,
alteori mute,
povești pecetluite,
unde vise ucise
caută înviere –
precum psaltirile
pe buză de cântăreț
mort.

Oboseală

Marianei Bara

Mi-a murit calul sub picioare
de atâta umblet.

Mincinoasă căutare...

Acum – cale de-ntoarcere
nu este,

Fântâna e secată demult,
cuibul stricat.

Mași 'nâ aumbrâ adastâ
pri pizuliu
ș-aestâ –
mutreaști
câtrâ lumea alantâ.

Portâ

Ocl'iulu va hibâ încl'isu
ti unâ altâ poartâ.

Nâpoia a mea – va alasu
nâ surpatâ grădinâ.

Anghil'i amânaț
va yinâ si-aleagâ
di sumu arinâ.

Diapoia unu vimtu...
și seamnili tuti
va agiungâ muti.

Paplu

Paplu șadi pri pizuliu
ș-bea tutumi
mutrinda tu andzari.

Mi-aprochiu
ș-caftu s-dau di elu,
ma cheari.

Thimisiri apreasă
di-unu fumu di țiyari.

Aynanyiu

Ti pârintili Iustin Marchiș

Ocl'iulu angricatu di istorie
si-ncl'idi tu unâ pâlâcârseari.

Stâ-Mâria veagl'i isihia.

Doar o umbrâ așteaptă
în prag
și aceasta –
cată
spre lumea cealaltă.

Porti

Ochiul o să fie închis
pentru o altă poartă.

În urma mea – voi lăsa
o surpată grădină.

Îngeri târzii
vor veni să aleagă
de sub țărână.

După aceea, un vânt...
și semnele toate
vor deveni necuvânt.

Bunicul

Bunicul stă pe prispă
și trage tutun
privind în zare.

Mă apropiu
și caut să-l ating,
dar dispare.

Amintire aprinsă
de-un fum de țigare.

Peisaj

Părintelui Iustin Marchiș

Ochiul îngreunat de istorie
se-nchide într-o rugă.

Maica Domnului veghează liniștea.

Apârnâsiri

Unâ apârnâsiri easti tu tuti...

Arăulu își feați cubairu tu lucrî,
tu seamni,
și-arâdi cu gura a lui strâmbă –

Vâr' anghîlu nu treați pri-aoați
cu aratru,

Unâ apârnâsiri easti tu tuti...

La poarta a sufletului adastă Hristolu
ti unu hîru di vreami
ș-voi tut' alâgaș arisiș di zândani –
ca loaș di urbari
trișeș pri ninga țiritorîli arucutiș
la cicioari,

Unâ apârnâsiri easti tu tuti...

Nâdia

Tiniri alumnâtori își displâtescu nâdia
tu vimtu.

Tu inima a loru – ca tu unu cutaru câtaștrâpsitu
nîlîoari sișirati, adastă iarbă sâmtâ.

Doru

Andrâlâsîtu di cara mi aflu tu unâ câravi
caftu tu andzari unu cârciliu di munti.
O, Araratlu-a nostru – Pindu frati!
ti loarâ apili, armasîși mași tu mintea a mea –
ca 'nâ fandasmâ apreasâ...ș-mi cutreairi
cu chinîli a tălî, cu pricili a tali,
cu nîurismili a tali, cu cântîlî a tali...

O, casi fuduli țe vâzea di banâ –
vâ dusitu!

Părăsire

În toate este o părăsire...

Răul și-a făcut cuib în lucruri,
în semne,
și råde cu gura lui strâmbă –

Nici un înger nu trece pe aici
cu plugul,

În toate este o părăsire...

La poarta sufletului adastă Hristos
pentru un fir de iubire
și voi tot umblați încântați de închisoare –
posedați de orbire
treceți pe lângă cerșetorii căzuți
la picioare,

În toate este o părăsire...

Nădejdea

Tineri luptători își despletesc nădejdea
în vânt.

În inima lor – ca într-un țarc nimicit
mioare secerate, așteaptă iarbă sfântă.

Dor

Ameșit de parcă mă aflu într-o corabie
caut în zare un creștet de munte.
O, Araratul nostru – Pindule frate!
te-au luat apele, ai rămas doar în mintea mea –
ca o fantasmă aprinsă...și mă cutreieri
cu pinii tăi, cu jivinele tale,
cu miresmele tale, cu cântecele tale...

O, case mândre ce vuiiau de viață
va-ți dus!

Muril'i şedu surpaţ ş-la picioarili a loru
cândili învirinati mutrescu în dzeanâ.
Macâ nu easti mânâ s-li aprindâ,
vahi va-şi facâ nilă Dumnidză –
ma alâsaţ, câ va yinâ marea 'nyeari
ş-dorlu di pristi moarti
va s-facă punti ti suflitili a noastre!

Unâ amari di fineri va apiră
sumu luñina a Hristolui.

'Nâ hoarâ pâryisitâ

Azvestea-i cădzutâ,
icoana sta mârinatâ,
nu ari cari s-u caftâ.

Călătorule!
cara va treţ pri aoaţi
intrâ cu suflitlu isihu
şi-aprindi 'nâ ţearâ.

Vimturi greali
vinirâ pristi hoarâ.

Cădzutu ditu vatrâ ca di-tu yisu,
ańiurdzescu unu fumu
tu minduiri înclisu.

Ocl'iulu s-tuceaşti
dupâ unu toru di cârvani,
loclu s-tindi dininti – pundie
ş-nu amintâ vârnâ ciudie.

Aduţeari aminti

Lu-aducu aminti tati,
cu imnaticlu-a lui ligânatu –
dipriunâ călitoru,
fudzitu tu hâryie –

Zidurile stau surpate iar la picioarele lor
candele triste privesc înspre cer.
Dacă nu este mânâ să le aprindă
poate o să-şi facă milă Dumnezeu –
dar lăsaţi, căci are să vină marea înviere
şi dorul de peste moarte
o să se facă punte pentru sufletele noastre!

O mare de felinare va răsări
sub lumina Hristosului.

Un sat părăsit

Varul e căzut,
icoana stă tristă,
nu are cine s-o caute.

Călătorule!
dacă vei trece pe aici
intră cu sufletul liniştit
şi aprinde o lumânare.

Vânturi grele
s-au abătut peste sat.

Căzut din vatră ca din vis,
miros un fum
în gând închis.

Ochiul se topeşte
după o urmă de caravană,
pământul se-ntinde înainte ca o pustie –
şi de nici un miracol nu vrea să ştie.

Aducere aminte

Mi-l amintesc pe tata
cu mersul lui legănat –
întotdeauna călător,
plecat în zori –

cu cânticlu-a puililoru
și-nturnatu dinapandica,
cu apustusirea pi-anumiri...

Di-unu chiro – nu mata yini,
ma io îli duchescu jglioatili
ca unu cânticu mutu
pitricutu di altuiuva...

Mi-nclinu la bisearică
și-aprindu unâ țearâ
iu scie:
Morțâ...

Patria Nova

Escu contemporanu cu
tuti criparli.
Nyisaiu unâ pampori pri cari șidea scriatu:
Patria Nova.

Vrui s-leau unâ altâ cali.

Yislu spindzuratu di noapti
câdzu aguditu di dimneață.

Dimneața
si-aspealâ pri mâni cu aroauâ –
lăcrișili a noaptiliei.

Neaua s-tuchashti.
Strehili plângu.
Unu yisu si-apreadună tu locu.
Neaua s-tuchashti.

Suflitu

Suflitlu faptu amari
si-agudeaști di trupu.

cu cântecul păsărilor
și-ntors pe neașteptate,
cu oboseala pe umeri...

De la un timp – nu mai vine,
dar eu îi simt pașii
ca pe un cântec mut
trimis de altundeva...

Mă-nchin la biserică
și aprind o lumânare
unde scie:
Morți...

Patria Nova

Sunt contemporan cu
toate necazurile.
Am visat un vapor pe care stătea scris:
Patria Nova.

Am vrut să apuc pe o altă cale.

Visul spânzurat de noapte
a căzut lovit de dimineață.

Dimineața
se spală pe mâini cu rouă –
lăcrișile noptii.

Zăpada se topește.
Streșinile plâng.
Un vis se adună-n pământ.
Zăpada se topește.

Suflet

Sufletul devenit ocean
se lovește de trup.

Cându va hiu unâ
cu arina a plajâlei
stihlu va s-libereadzâ
di-tu clepsidrâ.

Doamne,
vula a aminlui
ti alavda a Ta!

Cârâyi apreasi,
picati,
pi-amari.

Siryeani

Dormu tu țitati
câmbăniili,
dormu arâchiti di somnu.

S-li minâ
nu easti vâr'
domnu.

Mași thimisirea a
păduril'ei
poartâ pritu lumăchi
evlavia a loru.

Dormu tu țitati
câmbăniili,
dormu 'ngricati
di somnu.

Somnu

Minduirii alăciti
si-astâsescu sumu lună.

Nica unâ drășcleauâ
pritu inimă,

Când voi fi una
cu nisipul plâjii –
versul o să se elibereze
din clepsidrâ.

Doamne,
pecetea aminului
spre lauda Ta!

Corăbii aprinse,
păcate,
pe mare.

Perspectivă

Dorm în cetate
clopotele,
dorm răpitate de somn.

Nu e
stăpân
să le miște.

Doar amintirea
pădurii
poartă prin ramuri
evlavia lor.

Dorm în cetate
clopotele,
dorm îngreuiate
de somn.

Somn

Gânduri tulburi
se înfiripă sub lună.

Încă un pas
prin inimă,

și sihatea
va si-asvârnuască
tu somnu -
ca unu proscutu di ploaie
tu barâ.

Pisti prosuplu-a meu:
livi.

Pisti prosuplu-a meu:
niurismi di hicu uscatu.

Pisti prosuplu-a meu:
Banderi, cârăyi.

Añil'i

Martiril'i a néatiloru a meali
curâ pritu palmi.

Singiri di lăcriñi
anvirigheadzâ munțâl'i di-tu suffitu.

Avigl'itorlu di zboară

Motto:
„*Tini avigl'itorlu di zboară*”
Ioan Cutova

Avigl'itorlu di zboară
si-nyiliceaști tu barâ.
Ñeati pisti ñeati
si-ancalicâ.

Pădurea s-feați
nioru di cinușă
pri hiotea a vimtului.

Cânticlu-a l'ei,
treamburâ,
tu mâna ți lu-adună.

și ceasul
se va prăvăli
în somn -
ca un picur de ploaie
în iaz.

Peste chipul meu:
adieri.

Peste chipul meu:
miresme de smochin uscat.

Peste chipul meu:
steaguri, corăbii.

Anii

Martorii tinereții mele
curg prin palme.

Lanțuri de lacrimi
înconjură munții din suflet.

Veghetorul cuvintelor

Motto:
„*Tu veghetorul cuvintelor*”
Ioan Cutova

Veghetorul cuvintelor
se oglindește în iaz.
Chipuri peste chipuri
se-ncalecă.

Pădurea s-a făcut
nor de cenușă
pe coamă de vânt.

Cântecul ei,
tremură,
în mâna ce-l adună.

Cari nîi turnă tu yisi – bîruti,
di nîi-easti frixi di-amurgu?

Amârtii niştiuti angreacă tu sufletu.

Iuva, diparti, asimusiti straîi
aîniurdzescu a smirnă.

Sufflitlu, ca unâ areapitâ,
'ntrâ noapti şi-apiritâ.

Mârtirisiri

Oamiîi – arburi,
agudiţ di xerâ,
'nyiseadzâ veardi.

Maşi lăcriîili a noastri
udâ arădăţîiîili.

Alargu

Alargu, alargu – casa-nîi arăzvuită.
Tu unu cornu – muma-nîi lâitâ
zburaşti cu cîndila.

Alargu,alargu – ficiuramea-nîi...
Cînticlu-a l'ei
si-astrapsi tu cufalili di-tu sufletu.

Mâîili al' tati
apirîră ca nâscânti şîndăîi, tu isihie.

Surghiunipsiri

Surghiunipsitu
tu inima şcrumată.

Surghiunipsitu
tu inima

Cine mi-a turnat în vise – praf de puşcă,
de-mi este frică de-amurg?

Păcate neştiute împovărează sufletul.

Undeva, departe, straie argintate
miros a smirnă.

Sufletul, ca o aripă,
între noapte şi răsărit.

Mărturisire

Oameni – arbori,
loviţi de secetă,
visează verde.

Numai lacrimile noastre
Udă rădăcinile.

Departe

Departe, departe – casa-mi părăginită.
Într-un colţ – mama cernită
vorbeşte cu candela.

Departe, departe – copilăria-mi...
Cîntecul ei
s-a retras în scorburile din suflet.

Mâinile tatălui
au răsărit ca nişte sfeşnice, în linişte.

Surghiun

Surghiunit
în inima scrumită.

Surghiunit
în inima

cu citia cădută,
caftu unâ dzadâ.

Aoa, apirita
sumarâdi cu pâlțarli.

Hiu unlu di-tu cântătorli di-tu soni

Hiu unlu di-tu cântătorli di-tu soni
a aiștui paradhisu aspartu,
a aiștui paradhisu nicâftatu.

Tu aestâ patridhâ
mași aumbrili adarâ cuvendâ.

Cupiili di oi arâiti tu ciiri
si-agrâșirâ s-pască,
s-feațirâ minduiri:
fineri aplicati
pristi somnulu ahândosu
a muntelui.

Aynânyipsiri

Oili si-aplicarâ pristi cafcacili
a alumtătorului,
ca pristi fântâni.

Si-astâmățirâ
s-pască amurțatili dzeani:
iarbâ țî-apiri
pri murmintili a yisiloru.

Apoia, va acațâ
calea câtrâ andzari -
aclo, iu unâ mânâ
cama aleaptâ,
adastâ s-li mulgâ.

cu acoperișul căzut,
caut o torță.

Aici, răsăritul
surâde cu spatelile.

Sunt unul din cântăreții din urmă

Sunt unul din cântăreții din urmă
ai acestui paradis destrămat,
ai acestui paradis necăutat.

În această patrie
numai umbrele stau de vorbă.

Turmele de oi împrăștiate peste pajiște
au uitat să pască,
s-au făcut gânduri:
felinare aplecate
peste somnul profund
al muntelui.

Perspectivă

Oile s-au aplecat peste orbitele
luptătorului,
ca peste fântâni.

Au poposit
să pască amorțitele gene:
iarbă răsărită
pe mormintele viselor.

Apoi, vor lua
drumul zării -
acolo, unde o mânâ
mai aleasă,
așteaptă să le mulgă.

Torna, fratre, torna!

*După Theofanes, anlu 579
după Hristo*

Cădzu sâmarlu cu zboară.

„Toarnâ, frate, toarnâ!”
nu si-avdi
tu vârnâ ureaclî.

Di-ahântâ nigriri
limba s-feați di lemn -
cumpănâ ți-ți caftâ aopsea-li,
tu fântâna di-tu țeru.

Țitatea di-tu suffitu

Ti Ionuț Gurgu

Tu țitatea di-tu suffitu
suntu oasi 'ncruțileati
pri unâ afârnâsiri
di-tu carni ș-cheali.

Adilî apirita
ași cumu io adilîu trandafila.

A oasiloru a meali
li-easti doru di pâni ș-yinu.

Oasili strigâ
tu unu suffitu marinu.

Zboru

Ti Hristu Cândroveanu

Handa
tu zboru
treamburâ inima a unlu straușu.

Torna, fratre, torna!

*După Theofanes, anul 579
după Hristos*

A căzut samarul cu cuvinte.

„Torna, fratre, torna!”
Nu se aude
În nici o ureche.

De atâta negrăire
limba s-a făcut de lemn –
cumpănă ce-și caută chipul,
în fântâna din cer.

Cetatea din suflet

Lui Ionuț Gurgu

În cetatea din suflet
sunt oase crucificate
pe o închipuire
din carne și piele.

Respiră răsăritul
așa cum eu respir trandafirul.

Oaselor mele
le este dor de pâine și vin.

Oasele strigă
într-un suflet marin.

Cuvânt

Lui Hristu Cândroveanu

Adânc
în cuvânt
tremură inima unui strămoș.

Handa
tu zboru
si-apânyisiră zârcadili,
și munțâlî s-feațirâ padi,
ca si s-veadâ cama ghini morțâlî
tu somnu.

Handa
tu zboru
dipună anarya și mastea-a mea:
yramâ, flamburâ.

Andamusi

Si-aproache nîedzulu di noapti.
Iara va aclemu zboarâli
la cuvendâ.
Nâscânti di eali
va yinâ cu dorlu pri budzâ,
alti va yinâ cu heavrâ tu arpi,
alti șclîoapi.
Ațeali dipu agrâșiti
necâ nu s-vedu....
Cama ayonea li-añiurdzești.
Fumu avinatu ditu vatrâ
alagâ, alagâ
dupâ unu câpitiñi.
Io va li-adunu tu unâ acoală
ași cumu paplu
aduna oili tu cutaru.
Cathiunâ noapti
Adavgâ isturia-a sufletlui
Cu unâ curbani.

Hi'iu!

Mutrea frâmtea
aiștui filosofu
di-tu caduru.
Easti învirinată
isa cu a ta.

Adânc
în cuvânt
s-au adăpostit căprioarele,
și munții s-au făcut câmpie
ca să se vadă mai bine morții
în somn.

Adânc
în cuvânt
coboară încet și chipul meu:
literă, flamburâ.

Întâlnire

Se apropie miezul nopții.
Iar voi chema cuvintele
să stăm de vorbă.
Unele dintre ele
vor veni cu dorul pe buză,
altele vor veni cu friguri în aripi,
altele șchioape.
Cele de tot uitate
nici nu se văd...
Mai ușor le miroși.
Fum gonit din vatrâ
aleargă, aleargă
după un căpătâi.
Eu o să le adun într-o coală
așa cum bunicul
aduna oile în țarc.
Fiecare noapte
sporește istoria sufletului
cu o jertfă.

Fiule!

Privește fruntea
acestui filosof
din fotografie.
Este la fel de tristă
ca a ta.

Și elu
ari pâscutâ durearea,
și elu
si-ari diștiptatâ
cu-ntribarea
spindzuratâ
di unu muru
di lâhtari.

Hil'iu,
nu diapirâ!
Trâ tini adarâ rigei
muma a ta.

Tu patridha a mea

Tu patridha a mea
si-astrâchirâ fântânili.
Necâ unu proscutu di apă lâyarâ
nu si-aflâ.
Aoa
easti nicuchiru izvurlu Lethe.
Tu patridha a mea
nu-rîi aflu vâr' preftu
s-toarnâ yiazmo
pri plioapili a adurnițloru.
Stihiili pliguirâ cu sâieți
muntili tu coasti.
Tu cathiunâ cârari
acriscu unu ponu.
Aumbriili
si-arâdhâpsirâ nâpoi
ti alumtâ.
Io – ermu
cu cruțea nâinti,
Don Quijote câvalâ.

Via Egnatia

Via Egnatia
cali cu platañi
veagli murminț.

Și el
a pâscut durerea,
și el
s-a deșteptat
cu întrebarea
spânzurată
de un perete
de spaimă.

Fiule,
nu dispera!
Pentru tine se roagă
mama ta.

În patria mea

În patria mea
au secat fântânile.
Nici un picur de apă limpede
nu există.
Aici
domnește izvorul Lethe.
În patria mea
nu găsesc nici un preot
să toarne aghiazmă
pe pleoapele adormiților.
Stihiile au rănit cu săgeți
muntele în coaste.
În fiecare cărare
a crescut o rană.
Umbrele
s-au aliniat iar
pentru luptă.
Eu- sihastru
cu crucea înainte,
Don Quijote călare.

Via Egnatia

Via Egnatia
drum cu platani
vegheză morminte.

Via Egnatia
nicâftatâ
di legiuîni romani,
di cârvăni
s-feați
ea işişi murmintu.

Via Egnatia
doarmi fără cîndilă.
Mâryitâ
di jg'lioati xeani
si-nyiseadzâ
câmbani.

Via Egnatia
tu suflitu-a meu:
nibitisitâ cali.

Agiocu di yilii

Li facu siryeani agrili
nicâftati
di-aratru,
di ploaie.

Xera hrăneşti
măruñîi, cănina.
Aoa –
aumbri asimusiti
yinu ş-fugu.
Thimisirea a loru:
agiocu di yilii.

Aradha

Cumbuloyili s-minâ
dupâ sihatea a inimălei.

Mâñili mităñiusiti
adastâ s-hibâ 'ncruţileati
dupâ noaua
ş-veac'lea aradâ.

Via Egnatia
necăutatâ
de legiuni romane,
de caravane
s-a făcut
ea însăşi mormânt.

Via Egnatia
doarme fără candelă.
Profanatâ
de paşi străini
se visează
clopot.

Via Egnatia
în sufletul meu:
drum nesfârşit.

Joc de oglinzi

Contemplan câmpurile
necăutate
de plug,
de ploaie.

Seceta hrăneşte
ciulinii, tristeţea.
Aici –
umbre argintate
vin şi pleacă.
Amintirea lor:
joc de oglinzi.

Rânduială

Mătăniile se mişcă
după ceasul inimii.

Măinile smerite
aşteaptă să fie crucificate
după noua
şi vechea rânduială.

Tu suflitu easti amânatu
ca la judecată.

Catacombi

Zghiclu-a oiloru acreaști mutu
tu memorie.

'Ntuneariclu cadî pristi lumi
ca unâ ploaie.

Tu suflitu easti amânatu
ca tu unâ tendâ putridzâtă
fără fânari.

Iu va arâpasă oasili-a meali,
cari va ni-aprindă cândila?

Ahânti murminti nivig'liati!

Tu andzari – vârnâ harauâ
nu scoati fumu pritu ugeacu.

Cari hiu io?

Cari hiu io?

Ațel di na dreapta,
ațelu di na stânga,
ațelu di-ndzeanâ,
ațelu di-nghios,
ațelu ți imnâ pritu cinușă,
ațelu ți imnâ pritu lilici...

Torlu di-tu yilii
strigă ca unu aușu
după trupu.

Calea di-tu suflitu
easti 'mplinâ di murminti.

Yisu

Dipușiu tu memorie
ca tu unâ aculâ.

Dipușiu fără c'lei.

Uși vulusiti.

Arudzina cădea cu vrundu
ca vâ' alâtratu di câni
tu noapti.

În suflet este târziu
ca la judecată.

Catacombe

Țipătul oilor crește mut
în memorie.

Întunericul cade peste lume
ca o ploaie.

În suflet este târziu
ca într-un cort putrezit
fără felinar.

Unde se vor odihni oasele mele,
cine îmi va aprinde candela?

Atâtea morminte nevegheate!

În zare – nici o bucurie
nu scoate fum prin horn.

Cine sunt eu?

Cine sunt eu?

Acela din dreapta,
acela din stânga,
acela de sus,
acela de jos,
acela ce umblă prin cenușă,
acela ce umblă prin flori...

Urma din oglinzi
strigă ca un bătrân
după trup.

Drumul din suflet
este plin de morminte.

Vis

Am coborât în memorie
ca într-un castel.

Am coborât fără chei.

Uși ferecate.

Rugina cădea cu zgomot
ca un lătrat de câine
în noapte.

Călâuzlu ți mi-adâsta
avea chitrusită.
Di-tu ermi fântâni
alina aumbri,
boți vrâhnisiti.
Pri unâ apalâ
dzâcuti șidea neatili
a meali.
Ocl'iulu di cilimeanu
ahusitu di sândzi
lâcrâma.
Cu aestâ yishteari
tu palmi
mi diștiptaiu dimneața
tu soari.

Puntea di Arta

Ti Yioryi al' Platari Tsima

Puntea di Arta treamburâ.

Unâ curbani s-fați analtâ
cât citia a inimil'ei.

Unâ țearâ s-fați analtâ
cât luîna.

Unu omu s-disveaști di trupu
ca di unu strâniû.

Singuru

Singuru ca unu lupu
agiunu di zboru
mi-aplecu pristi murminti...
Unu sticu
cruțili cântâ.

Călâuză ce mă aștepta
împietrise.
Din fântâni pustii
se înălțau umbre,
voci răgușite.
Pe o sabie
rânite zăceau tinerețile
mele.
Ochiul de copil
murdărit de sânge
lăcrima.
Cu această comoară
în palme
m-am deșteptat dimineața
în soare.

Puntea din Arta

Lui Yioryi al' Platari Tsima

Puntea din Arta tremură.

O jertfă se face înaltă
cât acoperișul inimii.

O lumânare se face înaltă
cât lumina.

Un om se dezbracă de trup
ca de o haină.

Singur

Singur ca un lup
flămând de cuvânt
mă aplec peste morminte...
O clipă
crucile cântă.

**Mintea cu cari s-dișteaptă
Don Quijote – tahnărli**

Cu alipidati strani
mi-nvescu.

Cu agrășiti armi
mi-armătusescu.

Pri niundziteli căl'iuri
va-nchisescu.

Al' Sancho Panza
va-îi dimându s-tacă!

Azâ easti dzua a mea.

Dzuă di dzuă

Dzuă di dzuă
cilstisescu.

Dzuă di dzuă
amânu la fântână.

Truplu-ri
fârâ cumnicătură,
tu pundie –
ca unâ stamnâ
s-feați arinâ.

Mirăchi

Hiu
unâ aranâ tu soari,
unu pulmu di carni
Cărăyili si-ascaldă alargu,
io pi cruți –
mirachi tu penuri,
flamburâ aruptă.

**Gândul cu care se trezește
Don Quijote – diminețile**

Cu lepădate straie
mă îmbrac.

Cu uitate arme
mă înarmez.

Pe nepotrivatele drumuri
voi porni.

Lui Sancho Panza
îi voi porunci să tacă!

Astăzi este ziua mea.

În fiecare zi

În fiecare zi
mă trudesu.

În fiecare zi
întârzii la fântână.

Trupul
fără cuminecătură,
în pustie –
ca un urcior
s-a făcut țărână.

Dorințe

Sunt
o rană în soare,
un pumn de carne.
Corăbiile se scaldă în larg,
eu pe cruce –
dorință în cuie,
flamură ruptă.

Mastea

Mastea a ta
undzeashti cu anisihia a hâryiilei
și înveață s-îmnâ cathi tahina.
Dzua ca unâ pideapsă
tră mastea a ta.
Giumitati albă, giunitati laie
îț easti tihea...
Calea totna isa cu dorlu.
Oarili arudzinati angreacă tu ziyâ
ca nutrita cănisită a vrutiliei
tu suflitu-a tău.

Mastea a ta –
poemă nigrită.

Pirmithu

Tu-aumbra di eti, tu fearica veardi,
ascâlnată di-unu yisu, mastea-a ta s-heardi.
Hima, pritu arburi, treambură dorlu,
ańil'i, ańil'i, apultusiră torlu.

Cându frâmtea-i disclisă sumu ascâpitată,
xinitlu - vetea și-u caftă.
Tricutu pritu yilii cu arada
își plândzi mira și dzada.

Boața a pădurii – cloputu di oi,
alină di iuva, di năpoi,
ca tu pirmithlu al' Euridike și Orfeu
scriatu tu arină di-unâ mână di dzeu.

Noausprâinyits di ańi

Motto:
„alâxeashti tâțeari pri tâțeari”
Octavio Paz

Noausprâinyits di ańi,
ahântă lavă pristi mastea a mea.

Chipul

Chipul tău
seamănă cu neliniștea zorilor
ce învață să umble în fiecare zi.
Ziua ca o pedeapsă
pentru chipul tău.
Jumătate alb, jumătate negru
îți este norocul...
Drumul întotdeauna egal cu dorul.
Orele ruginite atâră în cântar
precum privirea tristă a iubitei
în sufletul tău.

Chipul tău –
poem nerostit.

Poveste

În umbră de veacuri, în feriga verde,
agățat de-un vis, chipul tău se pierde.
În urmă, prin arbori freamătă dorul,
anii, anii, au acoperit zborul.

Când sub amurg, deschisă e fruntea
înstrăinatul își caută sinea.
Trecut prin oglinzi, în răstimpuri,
își plânge soarta, făclia.

Vocea pădurii – talangă de oi
urcă de undeva, di-napoi,
ca în povestea lui Euridike și Orfeu
scrisă în nisip de-o mână de zeu.

Douăzeci și nouă de ani

Motto:
„schimbă tăcere pe tăcere”
Octavio Paz

Douăzeci și nouă de ani,
atâta zgomot peste chipul meu.

Nu amu mâni si-ahulescu tricutili sticuri,
nu amu mâni si-alegu arina di-tu clepsidră,
flambura tufixită flitură nica
tu inima a mea.

Sumu plioapi si-afârnisescu niraidi
anvălitu tu unu țeru sirinu,
padea easti 'mplină di schiîni.
Câtră iu va mi ducă inima,
câtră iu va mi ducă aestu armătulă
fâră ascheri?

La sinuru - io aplicatu pristi io,
alăxescu tâțeari pri tâțeari.

Ponu

Mi doru grădinili mârânyipsiti
ninti di-amintari.
Mi doru arănilu ahântoru strauși,
mi doari picurarlu fâră cupie,
naftulu fâră cărayi.
Mi doari muntili nialinatu,
bârbatlu fâră mul'eari,
mul'earea fâră bârbatu.
Mi doari hiculu fâră poami,
casa fâră citie,
murlu fâră icoană.
Mi doari preftulu fâră lituryie,
mi doru murmintili fâră cruți,
mi doru minduirli fâră zboară,
zboarâli fâră 'nyrăpsitoru.
Mi doari durearea.

Doru

Ocl'iu di fârmacu,
doru,
ficiurami nalbastră.
Ionica Amari, Adriatica
și Egeea,
țeruri surpatu tu thimsiri.

Nu am mâini să pipăi trecutele clipe,
nu am mâini să aleg nisipul din clepsidră,
flamura împușcată flutură încă
în inima mea.

Sub pleoape închipuite nereide
învelite într-un cer senin,
câmpia este plină de spini.
Încotro mă va duce inima,
încotro mă va duce acest soldat
fâră armată?

La margine – eu aplecat peste eu,
schimb tăcere pe tăcere.

Rană

Mă dor grădinile veștejite
înainte de naștere.
Mă dor rănile atâtor strămoși,
mă doare păstorul fâră turmă,
marinarul fâră corabie.
Mă doare muntele neurcat,
bărbatul fâră femeie,
femeia fâră bărbat.
Mă doare smochinul fâră rod,
casa fâră acoperiș,
peretele fâră icoană.
Mă doare preotul fâră liturghie,
mă dor mormintele fâră cruci,
mă dor gândurile fâră cuvinte,
cuvintele fâră scriitor.
Mă doare durerea.

Dor

Ochi de otravă,
dor,
copilărie albastră.
Marea Ionică, Adriatica
și Egeea,
ceruri surpate-n amintire.

Chirolu 'nclinatu ca unâ lamîi
pristi anasâ...
Ocliu di fârmacu,
doru,
ficiurami nalbastrâ.

Ca s-mi achicâsescu cama ghini

Ca s-mi achicâsescu cama ghini
mi traducu io isuîi,
ma totna easti lipsă unâ linie, unâ hromâ.
Mastea-nî îni curâ pritu dzeadziti ca unu arâu.
Piscaru pristi fluminlu di imagiîi
avinu unâ formâ
pidipsitâ di ma nâinti s-chargea.
Di-tru aestâ alumtâ si-amintâ 'ndoauâ stihuri
tu cari totna îni mi aflu xenu.

S-ti-arâdhâpsești dinântea a muntelui

S-ti-arâdhâpsești dinântea a muntelui,
si-ascuț arihatea...
Handa tu suflitu,
doarmi unu hilandru tu unu hamuarâsu.
S-nu adari vâr' semnu cu mâna,
s-nu-lu diștepș,
s-nu-lu aspari cu frâmtea a ta sufrisitâ,
ca unâ mândilâ aruptâ.
Cum unâ câprioară aspâreatâ – Mirachea.
Nu știe ți si-adarâ,
si-alagâ i s-nu alagâ
pritu vuloaga a thimsiril'ei.
S-ti-arâdhâpsești dinântea a muntelui,
si-ascuț arihatea...
Handa tu suflitu,
doarmi unu hilandru tu unu hamuarâsu.

Tu mesea di patridhâ

Aumbri cu fineri
tu mânâ

Timpul aplecat ca un balaur
peste răsufare...
Ochi de otravă,
dor,
copilărie albastră.

Ca să mă înțeleg mai bine

Ca să mă înțeleg mai bine
mă traduc eu însumi,
dar întotdeauna lipsește o linie, o culoare.
Chipul îmi curge printre degete ca un râu.
Pescar peste mulțimea de imagini
urmăresc o formă
pedepsitâ dintru început să piară.
Din această luptă se nasc câteva versuri
în care întotdeauna mă descopăr străin.

Să te așezi în fața muntelui

Să te așezi în fața muntelui,
să ascuți liniștea...
Adânc în suflet,
doarme un adolescent într-un surâs.
Să nu faci vreun semn cu mâna,
să nu-l trezești,
să nu-l sperii cu fruntea ta ridată,
ca o năframă ruptă.
Precum o câprioară speriată – Dorința.
Nu știe ce să facă,
să alerge sau să nu alerge
prin poiana amintirii.
Să te așezi în fața muntelui,
să ascuți liniștea...
Adânc în suflet,
doarme un adolescent într-un surâs.

În mijlocul patriei

Umbre cu felinare
în mânâ

mi-alagâ tu somnu,
tu nisomnu.
Midul'iu ni lo focu
ca unâ păduri,
tora s-leagână.
Tu mesea di patridhâ –
vâsile andrupatu
di unu schiptru di fumu,
adastu apirita.

Cânticu

Mi-nclîșu tu unâ avyulie
cu niholu-a meu di vreari.

Mași mâna a ta Doamne
ni-armasi s-mi-asună
sumu lunâ.

Nafoară vâr' omu, vâr' pomu,
mași mâna a ta Doamne.

Aclo,
iu azvoami areapita,
tu coasti,
cadi cuțutlu.

Aclo,
iu azvoami yislu,
tu coasti,
cadi cuțutlu.

Mintea alagâ pritu țeru,
cu jg'lioati sândzinati.

Mastea

Mastea a ta, pristi oculi a meli –
pulbiri a cozmului.

mă bântuie în somn,
în nesomn.
Creierul mi-a luat foc
ca o pădure,
acum se leagână.
În mijlocul patriei –
rege sprijinit
de un sceptru de fum,
aștept zorile.

Cântec

M-am închis într-o vioară
cu isonul meu de iubire.

Doar mâna ta Doamne
mi-a rămas să mă răsune
sub lună.

Afară nici un om, nici un pom,
doar mâna ta Doamne.

Acolo,
unde izvorăște aripa
în coaste,
cade pumnalul.

Acolo,
unde izvorăște visul,
în coaste,
cade pumnalul.

Gîndul umblă prin cer,
cu pași sîngerii.

Chipul

Chipul tău, peste ochii mei –
pulbere cosmică.

Câtiunoară si-alinescu pritu undi,
cândili di malmâ
pri cărarea albâ a nisomnului.

Mirâ

Cathiună dimneată
u liau di la capu.
Tu suflitu
câdzurâ ploi.
Ca s-mi discormu
prindi si-rîi stizmusescu
ună cârayi.
Mirâ di naftu.

Ńi hipșu catargulu
tu inimâ.
Doru di singurami.
Pisti plioapi s-feați amânatu
ca pisti api.
Stealili tacu,
ună yiurdani di oclî niraț
pi truplu 'ncruțifeatu
a noaptil'ei.

Eleyie

Câti chimitiryuri
'ngrupati tu amari,
câti cruți.

Li-apultusi
plângulu a inimil'ei.

Tu chivuri
vulusiti
suntu yișterli –
cârâyi nicati
cu minduiri.

Cîteodată se ivesc printre valuri,
sfeșnice aurii
pe cărarea albâ a insomniei.

Destin

În fiecare dimineață
o iau de la început.
În suflet
au căzut ploi.
Ca să mă pot odihni
trebuie să-mi construiesc
o corabie.
Destin de marinar.

Mi-am înfipt catargul
în inimă.
Dor de singurătate.
Peste pleoape s-a făcut tîrziu
ca peste ape.
Stelele tac,
o salbă de ochi mirați
pe trupul răstignit
al nopții.

Elegie

Cîte cimitire
îngropate în mare,
cite cruci.

Le-a acoperit
bocetul inimii.

În coșciuge
ferecate
sunt comorile –
corăbii scufundate
cu gînduri.

'Nglițarâ zboarâli.
Mutrea cumu își da duhlu
mardzina di budzâ.
Ahânti poemi armasirâ nigrîti...
Tu cathiunu suffitu
s-nică unâ pampori
ți tamamu aduțea hâbarea
existențalei a unlui nou continentu.
Mutreaț mânilî.
Și eali suntu unu poemu.

Tu oculî a melî
fliturilî s-feațirâ chihlibari.

Tu oculî a melî
poati si s-ahuleascâ memoria a azbuirarîlei.

Tu oculî a melî
Dumnidzâ
va-și ahânduseascâ mânilî
s-cuturburâ imagînîli
chitrusiti tu unâ lacrimâ.

Aumbra

Imnaticlu
cumu plângu-a iadirâlei.
Cu cathiunâ lacrimâ
pi geadeie
moari umbra.

Paplu a meu păștea oili tu munti.
Io pascu chimatli.
Li dau s-mâcâ di-tu palmâ
'nvirnarea a mea,
furtuna ți nu mata ari locu
tu io.

Au înghețat cuvintele.
Privește cum își dau duhul
pe marginea buzei.
Atîtea poeme au rămas nerostite...
În fiecare suflet
s-a înecat un vapor
ce tocmai aducea vestea
existenței unui nou continent.
Privește-ți mîinile.
Și ele sunt un poem.

În ochii mei
fluturii s-au făcut chihlimbar.

În ochii mei
se poate pipăi memoria zborului.

În ochii mei
Dumnezeu
își va cufunda mîinile
să tulbure imaginile
împietrite într-o lacrimă.

Umbra

Umbletul
precum plînsetul iederii.
Cu fiecare lacrimă
pe asfalt
moare umbra.

Bunicul meu păștea oile în munte.
Eu pasc valurile.
Le dau să ciugulească din palmă
tristețea mea,
furtuna ce nu mai are loc
în mine.

Ahânti pampori tu piricliu,
ahânt naftă dipiraț.
La horizontlu-a suflitlui a meu
flitură ună șimie
tu semnu di adio...
Mastea a mea undată
cumu percea a vimtlui
s-neacă tu cânticu.

Panoramă

Piryulu di-tu țitati
undzești cu unu cheptu di-aușu.
Sihatea,
frândzâ arudzinată,
sta s-cadă tu голу.
Curmată i cheatra,
curmată i jglioata.
Vimtlu easti imiru ca ună mâyulă.
Tuti stradili
ducu câtră murminti.
Oamiñi 'ndzânucliaț
aprinde cândili.

Zboară

Ți fatalitati,
s-ti-aminț ninga zboară!
Miduliu avinâ pritu chisâ
vazea a loru paraxinâ di arpi,
apoi a 'nâ luînâ ș-durearea andamusil'ei cu tini
ș-iara dipârtarea...
Lasoulu ți lu portu la brânu i ahântu șcurtu –
tufechea - ahântu glârâ.
Nu mi ascultă ni macarimu atumțea
cându il'î dimându s-tufixească Anisihia,
aestâ stoli albă a zboarâloru
ți duți cu ea mastea a mea 'ntunicată.
Si-aladz pri câmpu iu dzeil'î
siminarâ zboară labirintiți,
aestâ easti di-averu ună pideapsâ
și vâr' nu yini s-ti-agiutâ

Atîtea vapoare în primejdie,
Atîția marinari disperați.
La orizontul sufletului meu
flutură o eșarfă
în semn de adio.
Chipul meu ondulat
precum pletele vîntului
se scufundă în cîntec.

Panoramă

Turnul din cetate
pare un piept de moșneag.
Ornicul,
frunză ruginie,
stă să cadă în gol.
Obosită e piatra,
obosit e pasul.
Vîntul e lin ca o colină.
Toate străzile
duc spre morminte.
Oameni îngenuncheați
aprinde candelile.

Cuvinte

Ce fatalitate,
să te naști lîngă cuvinte !
Creierul urmărește prin beznă
filfîitul lor straniu de aripi,
apoi o lumină și durerea întîlnirii cu tine
și iar depărtarea...
Lasoul pe care-l port la brîu e prea scurt –
Pușca - atît de netrebnică.
Nu mă ascultă nici măcar atunci
cînd îi comand să împuște Neliniștea,
această trenă albă a cuvintelor
ce duce cu ea chipul meu întunecat.
Să bîntui pe cîmpul unde zeii
au însămintat cuvinte labirintice
aceasta este într-adevăr o pedeapsă
Și nimeni nu vine să te ajute

tu aestâ lavâ di yilii,
ni mintimeñîli di China,
ni ațeli di-tu Eladhâ.
Niraidili suntu și eali zboară
cu boțli displititi
ș-ninga mini
nu easti vâr' Odhiseu
s-mi-nveațâ vâra tirtipe.
Patima easti unu zboru cu fațâ di mul'eari,
mul'earea easti și ea unu zboru
cu perlu displititu, la mardzina di inimâ,
mintitu tu lăcriñili-a chirolui
ți-ni plândzi pi dzânucliu ca unu aușu.
Nibuni și ... Chirolu,
nu-și ma achicăsești mastea
di-tu yilia di pi pâlțarea a zborlui Chiro.
'Ntrâ oamiñi: zboară.
Zboarâli umplurâ lâhtarea dintrâ noi
ș-lâhtarea a noastră easti 'mplinâ di zboară.
Amânatu, zborlu
s-feați trupu și sândzi.
Cându lu-aprucheai di budzi,
duchiiu ma handa dipârtarea.
Ți fatalitati, s-ti-amînț ninga zboară!...

în acest vacarm de oglinzi,
nici înțelepții din China,
nici cei din Elada.
Sirenele sunt și ele cuvinte
cu glasurile despletite
și lîngă mine
nu este nici un Odiseu
să mă învețe vreun truc.
Patima este un cuvînt cu obraz de femeie,
femeia este și ea un cuvînt
cu părul despletit, la marginea inimii,
încîlcit în lacrimile timpului
ce îmi plînge pe genunchi ca un bătrîn.
A înnebunit și Timpul...
Nu-și mai înțelege chipul
din oglinda de pe spinarea cuvîntului Timp.
Între oameni: cuvinte,
Între zei și oameni: cuvinte.
Cuvintele au umplut spaima dintre noi
și spaima noastră este plină de cuvinte.
Într-un tîrziu cuvîntul
s-a făcut trup și singe.
Cînd l-am apropiat de buze
am simțit mai adînc depărtarea.
Ce fatalitate, să te naști lîngă cuvinte !

COLOFON

Autorul lucrării	YIORYI VRANA
Titlul lucrării	AVIGL'ITORLU DI ZBOARĂ / VEGHETORUL CUVINTELOR
Editura la care a apărut	Editura DIMÂNDAREA PÂRINTEASCĂ, BUCUREȘTI, 1995
Variantă digitalizată de	Editura Predania/ CP 67, OP 13, București www.predania.ro tehnoredactor/ Remus Brihac concept grafic/ Atelieruldegrafica.ro

PREDANIA